

Jsou festivaly, které vás uchopí, vtáhnou a nepustí hned na první setkání. Přidáte-li si k tomu nabitý program řádně okořeněný netradičními nápady, dokonalý dramaturgický výběr účinkujících, šlapající organizační tým, skvělý zvuk a místo konání jakých mnoho nenajdete, pak můžete jen litovat, pokud se vám nepodařilo letos přijet 10. a 11. srpna na devátý Tovačovský portál.

Začínalo se už v pátek malou vernisáží výstavy zajímavých fotografií krajin **Josefa Horáka**, proložených na panelech výběrem básniček z celé dlouhé historie Trapsavce. V úrovni hodinového stroje nádherné Spanilé věže zámku zahrálo

Hluboké nedorozumění

a svoji poezii přednesla jedna z nejúspěšnějších trapsaveckých autorek

Iva Tapi Synáková

Páteční noc pak patřila jamování nejprve na dvou místech zámeckého nádvoří, aby později obě skupinky splynuly v jednu.

Samotný festival se koná na nádvoří zámku, což samo o sobě vytváří nádhernou kulisu. A nad pódiem se zdvihající Spanilá věž nádheru jen umocňuje. Navíc můžete využít v rámci festivalu možnosti prohlídky zámku. Začínalo se hodinu po

Spanilá věž shlíží na festival

foto: Belmondo ©

poledni a o úvod se postarala skupina **Dojem** z Prostějova, kterou jsme bohužel nestačili na pódiu zachytit. Následující **Chat Botté** přinesla velmi umně provedenou popcountry, dá-li se vůbec takto příjemně znějící zvuk označit. Swingující trampští

Pupkáči

jsou kapelou zkušenou a dařilo se jim i zde. Následovala zajímavá programová vsuvka - křest CD

Vivat Vita 2007

, tedy výběru písní ze 24. ročníku festivalu zdravotně postižených písničkářů. Křtu se ujali Pupkáči. U následujícího vystoupení pražského

Flashbacku

jsem měl dojem špatného nazvučení, nicméně téhle již ostřílené bluegrassové kapele se příliš nedařilo rozjet na plný plyn.

A.M. Úlet

z Moravičan, trio souběžně hrající ve skupině Madalen a soustředěné kolem aktivního autora Honzy Adamce, folkově pohladilo. Hudba čerpající z mnoha směrů s výbornými texty. Vše zpestřeno v několika písničkách kanadskou písničkářkou Silvií Forsyth. Pražskému

Hlubokému nedorozumění

, nezmarům tramp-folkové scény, citelně chyběl basák Pavel Škop. Vystoupení působilo trochu nevyrovnaně, leč jak je v případě této kapely zvykem sympaticky a příjemně. Hudební smršť, energie sbalená nejen na všechny cesty a pódia, podkreslená úžasnými bicími Honzy Nohy, vokálně nápaditá, precizní, to vše je

Bezefšeho

. Nezáviděl jsem následující

Strašlivé podívané

, ale nutno smeknout, kapela se dokázala neztratit a prosadit se svým středověkým, židovským a bůhví jakými všemi vlivy šperkovaným folkem. Posledním soutěžním vystupujícím, neboť diváci zde hlasují, se stal brněnský

Drive

, kapela kterou si pamatuju z jejího vítězství na Portě v roce 2002. Od té doby ovšem urazila velký kus cesty a v Tovačově naservírovala lahůdku v podobě precizního provedení moderního bluegrassu. Veronika Němečková čněla vysoko nad všemi hlasy a potvrdila proč právě ona vítězí v posledních letech v anketě bluegrassové asociace jako nejlepší zpěvačka. Pro mne největší objev a překvapení na Tovačovském portálu. Duo

Nestíháme

přineslo na pódium jen krátkou třípísničkovou pozvánku na chystající se noční pořad Hodinky v kapli. V diváckém hlasování zaslouženě zvítězila skupina Bezefšeho, stříbrně byl ověnčen Drive a třetí místo patřilo Strašlivé podívané. Hlavním hostem festivalu se stala skupina Neřež. Projela svoji tvorbu od dob nerezovských až k současnosti. Profesionálně čisté, vydařené a příjemné vystoupení.

V tento moment se diváci rozdělili. Tancechtivá část se bavila na country bálu se **Šediváky**, na kterém nechyběla ani výuka tanců. Zajímavou náplň sliboval ovšem pořad nazvaný Hodinky v kapli. Hudebně se postarali o nevšední a krásný zážitek

Nestíháme

a pořad kořenil svými ze života posbíranými básněmi

Michal Bystrov

, kterého spíše můžete znát z jeho redaktorské časopisecké činnosti. Komorní prostředí nádherné barokní zámecké kaple mnohonásobně umocnilo výkony zmíněných protagonistů. Nevídaně silný zážitek.

Co ještě dodat? Portál zasvěceně a poutavě uváděl Jiří Wilson Němec. Zvukově bezchybně pracoval František Petřík. Organizátoři jakoby nebyli nikde a přitom všude tam, kde bylo třeba

jste na ně narazili. Pro nás milovníky železniční dopravy, ale i pro ty, kteří chtěli dorazit vlakem až na místo, byly vypraveny zvláštní vlaky neboť trať mezi Kojetínem a Tovačovem funguje pouze pro nákladní dopravu.

To vše zásluhou především Aranky a Chozého Nosálových, jejichž činnost jen opětovně potvrzuje kolik zapálených, velmi schopných a úspěšných organizátorských nadšenců folk má. A troufnu si tvrdit, že tolik jich nenajdete v žádném jiném hudebním šuplíku.